

נדה ס

משה שווערד

1. רש"ש על נדה דף נט/ב

במשנה ג' נשים שלבשו חלוק אחד כו' כולן טמאות. לכאורה קשה הא קי"ל דאין מחזיקין טומאה ממקום למקום. עי' בפ"ט דטהרות מ"ט נמצא בגג המעטן טהור ובתו"ח שם ולעיל (ד) בפלוגתת ריו"ח ור"ל. ולכאורה הייתי ר"ל דע"כ ל"א א"מ טומאה ממל"מ אלא דוקא אם מקום שנמצא טמא ממ"נ לכן תולין הקלקלה במקולקל. אבל היכא די"ל אדרבה זה המקום שנמצא בו טהור והמאורע נתהוה במקום הראשון כמו הכא בכתם לא תלינן אותה על מקום מציאתה. ועי' לעיל נח (סע"א) ובתוס' שם מה שהביאו מפרק המדיר:

2. ספר חתם סופר על מסכת נדה דף נט/ב

שלש נשים. הא דלא דיינינן הכא דין ב' שבילים לחלק בין באו בב"א ובין [באו] זא"ז. עי' מ"ש נקה"כ סי' ק"ץ ומ"ש פלתי שם. ולפע"ד יש לחלק עוד דבשני שבילין אלו לא היה אלא א' היה טהור דתלינן בשביל הטהור הלך וע"כ לא באנו לטמאו אלא משום אידך דכיון דהיו שנים בודאי הלך א' בטמא א"כ נימא מנ"ל שזה הלך דילמא אידך משא"כ הכא בכתם נהפך הוא אילו היתה אשה א' לבד היה הכתם טמא ולא באנו לטהרו לכתם אלא משום אידך א"כ נאמר מנ"ל שתתלה בחברתך דילמא את נטמאת:

3. ספר שערים מצויינים בהלכה

דף ס. דומיא דנדה מה נדה דקחזיא אף נכרית דקחזיא. מפרש בתוס' הרא"ש דלאו דומיא דנדה ממש, אלא כמו נדה שראתה, אף נכרית שכבר ראתה. וכ"כ

4. ספר איזהו מקומן

אמר רב בנכרית הרואה ממאי דומיא דנדה מה נדה דקחזיא אף נכרית - א. פירש"י דנכרית הרואה היינו שידעינן בה שכבר ראתה, כלומר אבל לא שראתה עכשיו ממש דא"כ אפילו ישראלית נמי כה"ג תולה בה דהיינו נדה, ולפי"ז לא הוי ממש דומיא דנדה - עי' תוס' הרא"ש (ד"ה נכרית), ורשב"א.

וטעם החילוק - מבאר הב"י (ק"ל. מ"א). וכן בכס"מ (ל"ס"ז ט. כט.) דנוכרית אינה רגילה להקפיד על דמיה וכתמיה הלכך כל שראתה פעם אחת יש לחוש שמדמים הראשונים נתלכלך בשרה ובגדיה ולכלכו חלוק זה, אבל ישראליות רגילות לנקות בשרן ובגדיהן לכך אין תולין אלא ברואה ממש.

5. מהר"ץ חיות מסכת נדה דף נח עמוד ב

משנה שמא יכולה להגלע ולהוציא דם. נ"ב עיין שו"ת חכם צבי סי' מ"ו ושו"ת נו"ב מהדו"ק חיו"ד סי' מ"א. ומה שהשיב ר"ע דם ולא כתם. הנה לשיטת הטו"ז יו"ד סי' קי"ז דבדבר המפורש בתורה להיתר אין כח ביד חז"ל לאסור. וביותר מבואר בדבריו או"ח סי' תקפ"ח כיון דמפורש בתורה ביום השמיני ימול ודרשינן ביום אפילו בשבת אין כח ביד חז"ל לאסור משום שמא יעבירונו ד' אמות ברה"ר ע"ש. וא"כ מ"ש האי דרשה ביום אפילו בשבת ודרשינן דם ולא כתם. ואיך היו חז"ל יכולים להחמיר בכתם. וכבר כתבו האחרונים דגם שיטות ר"ת בערכין בהך דריבית היא והתורה התירה כן הוא כטו"ז כיון דהתורה התירה אין כח ביד חז"ל לאסור. ועיין שו"ת חות יאיר סי' קמ"ב דהתעורר לדחות דברי

הט"ז. ומ"מ בספרו (כ"ב ע"ב) רצה לקיים דבריו ועי' ס' יד מלאכי סי' רצ"ה שהאריך בשיטת הט"ז הלזו והביא קו' מהר"מ אורגז ע"ז. דלענין איך אסרו חז"ל לבעול על דם טוהר מה שהתורה התירה בפירוש ע"ש באריכות:

6. ספר שערים מצויינים בהלכה

ובהא דנוהגין שלא לבעול על דם טוהר, יש להקשות והא דם טוהר התירה התורה בפירוש, ואיך יוכלו חז"ל לאסרו, וכמש"כ הטור"ז (יו"ד סי' קיז), ועי' מזה בהגה' מהרצ"ח לעיל (נח:). וע"ע מש"כ לקמן (סו. בנות – ועי') באריכות. וראיתי בספר בית אל (סי' קצב ס"ה) דגזרו על הנשים שלא יטבלו וממילא לא ישמשו, אך למ"ד טבילה בזמנה מצוה,

7. ספר שערים מצויינים בהלכה

וביושבת על דם טוהר. כתב הראב"ד (בעה"נ שער הכתמים סי' ג) אע"ג דהאידינא ליכא דם טוהר, מ"מ לאצולי חברתה מספק כתמים שלא יהיו שניהם מקולקלות, אדינייהו מוקמינן להו, וחברתה תולה בה [ועי"ש בהשגות הרד"ה שאין להחמיר בכתמים של ימי טוהר]. אבל המ"מ (איס"ב פ"ט הכ"ט) כתב בשם הרמב"ן (הל' נדה) שבזמן הזה אינה תולה ביושבת על דם טוהר, לפי שהוא סבור שאסור לבעול על דם טוהר בזמן הזה, ועי"ש

8. שפתי כהן על יורה דעה - סימן קצ

(נד) ואפילו בזמן הזה. שאין נותנין לשום בתולה שנבעלה אלא בעילת מצוה וכדלקמן סימן קצ"ג אפ"ה תולה בה לפי שדמים מצויים בה וכן היושבת על דם טוהר אע"ג דבזמן הזה היא ככל הנשים כדלקמן סי' קצ"ד אפ"ה תולה בה לפי שזמן הדין היא טהורה ואם תתלה בה אין כאן קלקול ומה שהחמירו שלא לבעול על דם טוהר לעצמן החמירו אבל לענין שלא תציל חברתה לא החמירו. טור ופוסקים:

9. ספר איזהו מקומן

אמר ר"ח טמא וטהור שהלכו בשני שבילין א' טהור וא' טמא באנו למחלוקת רבי ורשב"ג וכו' מתקיף לה רב אדא וכו':

דלא ליהוי כחוכא, ולפיכך דכשהאחד טהור והאחד טמא הקלו דיש לתלות הקלקלה במקולקל דומיא דכתמים דרבנן, ודומיא דשתי קופות [בפסחים ט:], והוכא כאן בתוס' סוד"ה באנו דמיירי נמי בתרומה דרבנן - כן מבואר בדברי ח"י הר"ן.

[א] דין ב' שבילין מבואר בפסחים דף י., ומדאורייתא אפילו ב' טהורים שהלכו שם טהורין [או מטעם ספק טומאה ברה"ר, או משום חזקת טהרה דכל אחד - עי' בדברינו על תור"ה באנון, ורבנן גזרו כשבאו להשאל ביחד, או כשבא להשאל עליו ועל חברו,

10. חידושי הר"ן מסכת נדה דף ס עמוד א

א"ר חסדא טמא וטהור שהלכו בב' שבילין א' טמא וא' טהור באנו למחלוקת רבי ורשב"ג [1] פי' כגון שבא לישאל בבית אחת [2] א"נ שבא לישאל עליו ועל חברו דאי לא הו"ל ספק טומאה ברה"ר וספיקו טהור ונ"ל דכי קי"ל דשבאו לישאל

בבת א' א"נ עליו ועל חבירו שניהן טמאין מדרבנן בעלמא הוא דאי מדאורייתא היכי קאמר דבאנו למחלוקת ר' ורשב"ג דהא ודאי אפי' רשב"ג לא אמר אלא בכתמים דרבנן דהא מסקי' בפ"ק דפסחים דכי אמרי' שאני אומר חולין לתוך חולין ותרומה לתוך תרומה נפלה דוקא בתרומה דרבנן אבל בדאורייתא לא:

11. ספר איזהו מקומן

אולם יעוי' בחי' הר"ן שמפרשה על דרך פירושו בפלוגתת רב חסדא ורב אדא דלעיל, וס"ל לר"י כרב חסדא דלעיל דטעמא דרבי משום דהוחזקה רואה, ולפיכך פשיטא דלא תולה בבעלת כתם, וכי קמיבעיא ליה אליבא דרשב"ג אי טעמיה משום תולין קלקלה במקולקל וה"ה דתתלה בבעלת כתם, ופשיט ליה ריב"ל סברא חדשה, דאף דעת רשב"ג דתולין לפי שדמיה מצויין [ואף בשני שלה חשיב דמיה מצויין], ולפיכך בבעלת כתם אינה תולה. ועל דרך זה מבואר נמי מדברי הרמב"ן לשיטתו [בתו"ד].

מהו לתלות כתם בכתם - כביאור בעיא זו דר' יוחנן ופשיטות ריב"ל: הנה אליבא דשיטת תוס' והרשב"א בסוגיין דרשב"ג ורבי תרוייהו ס"ל דהטעם הוא דתולין הקלקלה במקולקל [כמבואר לעיל] - צ"ל דמספקא לר"י עד כמה הקלו חכמים בגזרת כתמים לתלות במקולקל, והאם גם לתלות בבעלת כתם שמדאורייתא היא טהורה ואינה מקולקלת אלא מדבריהם.

12. ספר חכמת בצלאל

גמרא: מ"ט דר"נ דכתיב ונקתה לארץ תשב כו'. נראה פשוט דאין זה אלא דרך אסמכתא בעלמא, דעיקר טעמא דר"נ הוא מסברא וכמ"ש התוס' לעיל דף נ"ח ע"א בד"ה כר"נ כו', וקרוב לזה כ' במעדני י"ט.

i. תוספות מסכת נדה דף נח עמוד א

כרבי נחמיה דאמר כל דבר שאינו מקבל טומאה כו' - [1] טעמא דרבי נחמיה כיון דדבר שהכתם בו טהור גם על האשה לא גזרו טומאה וההיא משתיתא דבסמוך נהי דלא מקבלה טומאה מ"מ מקבל טומאה בנגעים.

ii. חדושי הרשב"א על מסכת נדה דף נז/ב

גמרא אמר שמואל בדיקה קרקע עולם וישבה עליו מצא (ת)ה עליו דם טהורה, שנאמר בכשרה עד שתרג"ם בבשרה. נראה דהשתא הוה משמע ליה לבעלי הגמרא דשמואל טהורה לגמרי קאמר ואפי' מדרבנן, ותדע לך מדאקשינן עליה כל הני תיובתא ולא משנינן התם מדרבנן, עד דאתא רב ירמיה מדפתי וחדית מודה שמואל שהיא טמאה מדרבנן, ואלו הוה סבירא לן השתא דשמואל מדאורייתא דוקא קאמר, (ד)כי אקשינן עליה הנך תיובתא לומר דטמאות מדאורייתא נינהו, ואתא רב ירמיה לתרוצי דלאו מדאורייתא טמאות אלא מדרבנן. לא הוה ליה למימר בהאי לישנא, אלא הכין ה"ל למימר מאי טמא דקתני מדרבנן, אלא השתא דקא מתרין מודה שמואל דטמאה מדרבנן, משמע דעד השתא סביר ליה דשמואל טהורה גמורה קאמר, ופירוקה דרב אשי נמי הכי מוכח. והא דקא מייתי שמואל קרא, לאו למימרא דמדאורייתא בלחוד קאמר, אלא ה"ק טהורה מדאורייתא דכתיב בבשרה עד שתרגיש בבשרה, וכיון דמדאורייתא טהורה לא חשו לה חכמים להחמיר עליה. ועל כרחין אית לן למימר הכין לפרוקיה דרב אשי דאמר שמואל דאמר כר' נחמיה ור' נחמיה מדרבנן היא, שלא גזרו על כתמים (אלא ש) בדבר שאינו מקבל טומאה. ועוד דלטהר דבר שאינו מקבל טומאה מה שייך לאיתווי מקרא דבבשרה עד שתרגיש בבשרה, דאי מהוה קרא אפי' בדבר המקבל טומאה טהורה עד שתרגיש. אלא דה"ק שמואל טהורה מדאורייתא, וכיון שכן אף מדבריהם טהורה, [2] שלא טמאו כתמים הנמצאים על דבר שאינו מקבל טומאה. ואיפשר מפני שלא גזרו אלא על המצוי, ודבר שאינו מקבל טומאה אינו מצוי שתשב עליו או שתשתמש בו בשיבה ולבישה וכיוצא באלו שדרבנן של כתמים לימצא. ובנמוקי מורי הרב ז"ל טעמא לפי שלא גזר אלא על דם שנמצא בדבר שראוי לטמאו מחמת נגיעת דם דאשתכח בגויה, ואגב הכי מטמינן האשה:

13. ספר שערים מצוינים בהלכה

טומאה מדרבנן אינו מקבל כתמים. ומכל זה יש נפק"מ בכסם באסלה שבביהכ"ס בזמנינו שיש שם מים, ועי' בתשו' מנח"י (ח"ט סי' צא), ורמזנו לזה לעיל (יד: ד"ה לא) עי"ש.

וכתב בתשו' נוב"י (מהד"ת יו"ד סי' קט) הובא בפת"ש (ס"ק יז) דמה שמקבל טומאה מדרבנן מקבל כתמים. אבל בתשו' דברי חיים (שם) הוכיח שאינו מקבל כתמים עי"ש. וכן

14. תוספות מסכת נדה דף ס עמוד ב

במטלניות שאין בהן שלש על שלש - והכא לא פריך פשיטא כמו לעיל דבזבחים פרק דם חטאת (דף צד). משמע דאי חשיב עליהו ויחדם מקבלים טומאה.

15. ספר איזהו מקומן

שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת אחת מהן כולן טמאות - צ"ע למאי דקי"ל דשלשה אנשים חשיבי כרה"ר ואפילו בחדרי חדרים [ע"י תוס' ריש מכילתין] א"כ נטהר כה"ג מדין ספק טומאה ברה"ר - ע"י תוס' הראש בקידושין עג: ומשנה אחרונה כאן שתירצו בכמה אופנים. וע"ע בנוב"י (מנינא יו"ד סי' ק"כ) ובהגה"ה שם.

16. ספר שערים מצויינים בהלכה

דמיון [ע"י בדברינו לעיל ה: ד"ה כשחברותיה]. ע"ל דטומאה הבאה מגוף האדם לא ילפינן מסוטה לטהר ברה"ר [ע"י בירושלמי במסכתין (פ"א ה"א) דלא דמי טומאה היוצאה מגופו לשאר טומאות, ומסוטה ילפינן רק טומאה שע"י נגיעה, וכ"כ התוס' לעיל ב. ד"ה מעת]. ע"ל דמיון כגון שבאו לישראל בבת אחת דכולן טמאות כדאיתא במס' פסחים (י.) בב' בנ"א שהלכו בב' שבילין וכו'. וע"י בתוס' במס' סוטה (כח: ד"ה ברשות). וע"י מש"כ במשנ"א כאן. וע"י בדברינו לעיל (יד: ד"ה מאכולת - הקשה).

משנה שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת וכו'. הקשה בתוס' הרא"ש במס' קידושין (עג:) הא קי"ל ספק טומאה ברה"ר ספיקו טהור, כדאמר [ע"י במס' נזיר נו.] דג' בנ"א הוי כרה"ר, ותירץ כיון דישינות הוי שפיר מקום סתירה [ע"י בשו"ע אהע"ז סי' כב]. וע"ל דהרבה נשים [מאה נשים] כחד גברא

17. משנה אחרונה מסכת נדה פרק ט משנה ד

שלש נשים שהיו ישנות. למאי דכתב הרב פ"ו דטהרות מ"ו כל בי תלתא חשוב רה"ר אפי' בחדרי חדרים אין להקשות אמאי מטמינן להו הכא מספק הא הוי ספק רה"ר. [1] דהך ספק אפילו ברה"ר טמא כיון דממ"נ יש כאן טומאה וכדתנן גבי שני שבילין פ"ה דטהרות מ"ה כשבאו לשאול בבת אחת וע' בתוס' מס' סוטה ד' כ"ח [2] ולמאי דכתבו התוס' בריש מכילתין דבירושלמי איתא דאפלה ולילה חשוב רה"י י"ל דהכא בלילה כדרך הישן והרב משנה למלך פט"ז מהא"ט כתב בשם הרשב"א דתלתא דחשיב רה"ר [3] דוקא אנשים ולא נשים. [4] ולמאי דכתב הר"ב פ"ד דטהרות מ"ו דטומאה הנדבק בגוף האדם לעולם הוי כרה"י י"ל דהכא כשנולדה הטומאה היתה בגוף האדם:

18. תוספות מסכת נדה דף ס עמוד ב

והוא שבדקה עצמה כשיעור וסת - לאו דוקא בדקה אלא קנחה כדאמר בפ"ק (לעיל דף יב.) דלא משכחת בדיקה כשיעור וסת.

19. תוספות מסכת נדה דף ס עמוד ב

בעלה פטור טהרותיה טהורות - פ"ה ולית ליה טומאה מעת לעת כשמאי אי נמי בד' נשים שדיין שעתן ועוד י"ל באשה שיש לה וסת אי נמי בחולין שאין בהן טומאה מעת לעת.

20. תוספות מסכת נדה דף ס עמוד ב

אימא שמש עכביה לדם אבל הכא כו' - וא"ת כיון דיכול להיות דאע"ג דנמצא כשיעור וסת שלא היה דם בשעת ביאה אם כן אמאי בעלה בחטאת הא ספק הוא וי"ל כיון דרוב פעמים בא מקודם ובתשמיש דאיכא למתלי בעיכוב שמש טמא מן התורה.

21. ערוך לנר מסכת נדה דף ס עמוד ב

בד"ה אימא. וי"ל כיון דרוב פעמים. בסדרי טהרה תימה על דבריהם דהא לר"א אינו מתעכב כלום וע"כ הכל נעשה ברגע אחד דאי ס"ד מתעכב אפילו רגע אחד למה לא מטמא הטהרות לגמרי ואם כן היאך חייב חטאת והניח בצ"ע ולענ"ד פי' דברי התוס' כך הוא דזה פשיטא דלא אמרינן דבית החצון מעכב דם דא"כ תטמא האשה מפקידה לפקידה כדאמרינן לעיל (ג א)

ומכל מקום ע"כ דחשו חכמים לזמן קצר דמוקי דם דהרי מטעם זה אשה העסוקה בטהרות צריכה בדיקה שחרית וערבית וגם בשעה שאוכלת בתרומה אכן מדחשו זה דוקא לטהרות ולא לבעלה ע"כ דס"ל דע"פ הרוב אין בית החצון מעכב הדם אלא יוצא מיד ולפ"ז ע"כ צ"ל דהרבה פעמים בא מקודם ונתעכב מעט בבית החצון אבל ע"פ הרוב אינו מתעכב ולכן חששו חכמים לטהרות ולא לבעלה אבל ר' אושע' חדש דזה דוקא אם ראתה בלא ששמה אז אמרין דלא תלינן בעכוב ע"פ רוב אבל בשמשה דיש לתלות בעכוב ע"י שמש אז אמרין אפכא דע"פ הרוב לא בא ממקור ברגע אחר תשמיש אלא ודאי ה' כבר בבית החצון והשמש עכבו ולכן חייב חטאת ומה שכתבו התוס' כיון דרוב פעמים אין כוונתם שהרוב ממש הוא כן אלא שהרבה פעמים בא מקודם באופן דהוי מיעוט דשכיח אבל עכ"פ לא הוי רק מיעוט נגד הרוב שיוצא מיד אם ליכא עיכוב ולכן ס"ל ר' אושע' דטהרות' תלויות ולא נשרפין

22. דף על הדף נדה דף ס עמוד ב

בגמ': אימא שמש עכביה להדם אבל הכא וכו'. ותוס' (ד"ה אימא) הקשו כיון דיכול להיות דאע"ג דנמצא בשיעור וסת, שלא ה' דם בשעת ביאה רק אח"כ, א"כ אמאי בעלה בחטאת, הא ספק הוא, והו"ל להביא אשם תלוי. ותרצו דכיון דרוב פעמים בא מקודם ובתשמיש, דאיכא למיתלי בעיכוב שמש, טמא מן התורה.

בשו"ת חי' הרי"ם (יו"ד סי' י' ד"ה ולמ"ש י"ל) כתב לתרץ באופן אחר, דכיון דחזקת דמי המקור באה בהרגשה, א"כ ל"ל ארגשה, וע"כ זהו ראי' דבשעת תשמיש בא, ולכן לא ארגשה, משום דסברת הרגשת השמש הוא, אבל אם אח"כ בא, היה לה להרגיש, ולכן מביא חטאת.

23. תוספות מסכת נדה דף ס עמוד ב

עוברה ושאינה עוברה כו' - אור"י דדוקא בהך ענינא דקאמר הש"ס תולין אבל יש לה וסת דמסולקת בדמים דהא אמרין בה דיה שעתה אינה תולה באין לה וסת וכן יש לה וסת ולא הגיע שעת וסתה אין תולה בהגיע שעת וסתה.

24. רש"י מסכת נדה דף ס עמוד ב

גמרא כל שבעלה בחטאת כו'. איני יודע למה נקיט בעלה הלא גם היא חייבת חטאת וא"ת כמוהו. ואולי ראוי לקרות שבעלה ובמפיק ה' והחטאת והא"ת קאי על תרוייהון. אולם מפרש"י ל"מ כן. וכן ממלת פטור דנקיט לשון יחיד:

25. שו"ת נודע ביהודה מהדורא תניינא - יורה דעה סימן צו

...ולכן נלע"ד דקושיית הרב מוהר"ז מסוגיא דנדה מעיקרא ליתא ואין כאן קושיא כלל ואמינא עוד לדקדק שם במסכת נדה דבעי מיניה ר"א מר"ה אשה מהו שתבדוק עצמה לחייב בעלה חטאת כו' למה תלה החיוב בבעלה יותר מבאשה עצמה וכי האשה אינה חייבת קרבן כמו האיש ובהדיא שנינו שם דף י"ד במשנה נמצא על שלה אותיות טמאים וחייבים קרבן וא"כ פך ה"ל לר"א למימר מהו שתבדוק לחייב עצמה ובעלה חטאת או אשם תלוי. ועוד אמינא להרב מוהר"ז ותסבא דקאמר שם א"ד הכי בעי מיניה אשה מהו שתבדוק וכו' לחייב בעלה אשם תלוי וכי יש כאן אשם תלוי הרי אשם תלוי קיי"ל דבעינן חתיכה משתי חתיכות וכמבואר בכריתות והרי לכך לא שנינו במשנה לקמן דף י"ז אשם תלוי וכדמסיק שם בגמרא דתנא דידן בעינן חתיכה משתי חתיכות וברייטא לקמן דמחייבה אשם תלוי יחידהא היא דאמאי כר"א דלא בעינן חתיכה משתי חתיכות וא"כ וכי רב אבא ורב הונא כאן דברו לבר מהלכתא. ועוד הרי רב הונא תלמידיה דרב הוא דסבר בהדיא בר"פ ספק אכל דבעינן חתיכה משתי חתיכות ור"ה גופי' שם דף י"ז ע"ב אותביה לרב אסי דלא בעי חתיכה משתי חתיכות וא"כ אשם תלוי במצאה על העד מאן דכר שמי. ולכן נלע"ד דחטאת ואשם תלוי הנזכר כאן בסוגיא דנדה לא חטאת ואשם ממש אלא איסור חטאת ואיסור אשם תלוי. וכיוצא בזה כתבו התוספות שם בכריתות בד"ה אמר ר"א ר"י כו' דאשם תלוי היינו איסור אשם תלוי ועיקר הבעיא כאן שתבדוק עצמה סמוך לבעילתה אם אותיות ממש בקינות או אחר זמן בבדיקה לטמא את הבעל טומאת שבעה משום בועל נדה וכמפורש לקמן דף ט"ו ע"א בתוספות בד"ה כשמאי דכל היכי דאיכא אשם תלוי טמא הבעל טומאת שבעה. ובזה אתי שפיר דתלה הדבר בבעל דלדידה עצמה ליכא נ"מ שבכל עת שתמצא דם היא טמאה טומאת שבעה ולכך קאמר לחייב בעלה לידע למפרע שבעל נדה ותהיה טומאתה עליו טומאת שבעה אבל חיוב קרבן ממש אין כאן לא עליה ולא על בעלה כי אנוסים המה שלא בשעת וסתה כסוגיא דשבועות ומשנתנו לקמן דף מ"ד ששנינו וחייבים קרבן מוקי לה במסכת שבועות בסמוך לוסתה וכן משמע בדף ט"ז ע"א בתוספות בד"ה בש"א שכתבו ואם היתה בודקת בשחר כשהיא עומדת אם כן אינה בודקת סמוך לתשמיש לידע אם בעל בנדות לטמא בעלה שבעה ע"ש. הרי שלא כתבו לחייב בעלה קרבן אלא לטמא שבעה והוא הדבר אשר דברתי שחיוב קרבן ליכא כלל רק טומאת שבעה:

26. ספר חכמת בצלאל

ע"ב בדיה ועפ"י הדברים כו', שהאריך בסלפול עצום ליישב זה. וע"ד הפשט הפשוט
י"ל דנקט לחייב בעלה חטאת, לפי שעיקר החיוב על הבעל להביא הקרבן גם בשביל
אשתו ובוודאי שניהם חייבים כל אחד חטאת, רק שעל הבעל להביא שניהם ולפיכך נקט
לחייב בעלה, כנלע"ד משום. ע"י בחידושינו לקמן דף ל"א ע"ב בסוף פרק המפלות ושם